

ved disse Teatre, og Skuespillerne have et nogenlunde tilstrækkeligt Udkomme. Det er Tilstanden for Øjeblikket. Naar man nu skal gaa bort herfra og gaa over til noget, som er væsentlig forskelligt herfra, synes det mig, at der skal kunne gives gode Grunde for at gøre en saadan Vending, og disse Grunde til at gaa over til fuldstændig Frihed paa dette Omraade, synes jeg ikke ere fremkomne. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds henviste til, at den dramatiske Kunst trives bedst i Frihed, og at Frihed var det, man behøvede, for at Teatrene kunne faa den Stilling, de skulde have o. s. v. Ja, det er Paastande alt sammen. Jeg ved ikke af, at Erfaringerne andetsteds fra have bekræftet, at Friheden er det rigtige; tværtimod, det er blevet fremdraget af min Formand i forrige Samling, at Erfaringerne i Tyskland have godgjort, at den Frihed, man der har, ingenlunde er det bedste, men at det tværtimod er saaledes, at man søger at komme bort derfra, og det med Samstemning ogsaa fra Skuespillernes og Forfatterens Side. Jeg vil derfor tilraade, at man her bliver staaende paa det Grundlag, man har. Noget andet er det, at man maaske vil kunne træffe Bestemmelser, hvorved den vidtgaende Myndighed, som Regeringen har til at give Teaterprivilegier, kunde begrænses noget, thi jeg indrømmer, at saaledes som Forholdet er, at Regeringen har det i sin Magt at give Privilegier for en endogsaa meget lang Aarrække — saa vidt jeg ved, er der givet Privilegier paa 20 Aar og Privilegier paa Livstid — er Myndigheden for stor, og jeg vilde ikke have nogen Betænkelse ved at sætte Grænsen ned for denne Myndighed, om man end skal være varsom med at sætte det Aaremaal, for hvilket Privilegierne gives, alt for kort, thi det gaar saa ud over selve Teatrenes Stilling. Jeg kan altsaa ikke give det foreliggende Forslag min Tilslutning, og jeg tror, ikke heller, at der vil være nogen særlig Forventning om, at det vil blive gennemført i den Form, hvori det foreligger.

Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds fremdrog dernæst et andet Forhold, nemlig dette, at jeg i Begyndelsen af forrige Maaned har givet tre Teaterbevillinger, nemlig Bevillinger til Dagmar-teatret, Folketeatret og Kasino; der er tillige givet en Fornylse af Bevillingen til Nørrebro's Teater paa 2 Aar. Det ærede Medlem omtalte selv, hvorledes Stillingen var, da vi naaede den 1ste

Oktober dette Aar. Forholdet var jo det, at den Bestemmelse, som findes i Loven af 12te April 1889, og som bandt Justitsministeren til ikke at give Teaterbevillinger i Løbet af 10 Aar, var udløben den 1ste Oktober d. A., saa at der derefter indtraadte den tidligere ubegrænsede Tilstand, hvorefter Justitsministeren kunde give saadanne Bevillinger for et Tidsrum, der, for saa vidt man ikke kom i Strid med den Praksis, som hidtil var fulgt, kunde være forholdsvis langt. Nu mente det ærede Medlem, at jeg ved at give de nævnte Bevillinger ikke havde taget det tilbørlige Hensyn til Lovgivningsmagten. Jeg forstaaer ikke rigtigt, hvorledes jeg skulde undgaa at give Bevillinger paa dette Tidspunkt; thi Forholdet er det, at Teatrenes Ejere eller hvem der nu driver dem og har den økonomiske Interesse af Teaterdriften, i Tide maa vide, hvorledes de ere stillede; der er saa mange Forberedelser at træffe, at det er aldeles nødvendigt, naar man ikke vil foraarsage dem betydeligt pekuniært Tab, at de kunne vide, om den Ret, som de have, kan blive forlænget, eller om de kunne faa en Ret til at drive Teater. I saa Henseende er den Frist, der her forelaa, nemlig Fristen fra 1ste Oktober til 1ste April næste Aar, saa kort, at den ikke ret vel kunde være kortere. Jeg bestemte mig derfor til at give disse Bevillinger og saaledes ordne Forholdet, men jeg har tillige gjort det saaledes, at jeg har givet disse tre Bevillinger paa 5 Aar, et saa kort Aaremaal, at man ikke skal kunne gøre nogen berettiget Indvending derimod. At give Bevillinger til disse tre Teatre for 1 eller 2 Aar vilde efter min bestemte Opfattelse have været uforsvarligt. Det vilde stille de paagældende, som skulde drive Teatrene, i høj Grad uheldigt, idet de ikke vilde være i Stand til at træffe Dispositioner, som medførte større Bekostninger. Jeg valgte da som sagt 5 Aar som det mindste Tidspunkt; jeg kunde tage, og jeg tror netop, at jeg herved har taget et meget væsentligt Hensyn til det Ønske, der er fremkommet fra dette Tings Side. Der er ikke heller ved disse Bevillinger gjort nogen som helst Skade; hvis det skulde lykkes at gennemføre dette Lovforslag her, hvorved man giver Teaternæringen fri, er der ingen Skade sket ved, at de tre Bevillinger ere givne paa 5 Aar, thi deri har det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds fuldstændig Ret, at der ikke fra Indehaverne af de tre Bevillinger kan rejses noget som helst Krav paa Erstatning,